

Bohoslužby v Zábřehu 27.dubna 2014*Sk 2,41-47*

Milé sestry, milí bratři, téma církve a jejího života je něco, co je aktuální snad pořád. Ostatně je to téma, které se nás velice úzce dotýká. A dnešní doba je navíc časem, kdy se před církví objevují nové výzvy a nikdo si netroufá odhadnout, jak to dopadne. A tak se diskutuje a promýšlí, co a jak dál dělat, jak nejlépe, jak nejefektivněji nakládat s církevními statky, jak spravovat budovy, zajišťovat provoz kanceláře, pokrýt fungování celého církevního aparátu. Bůh není Bohem zmatku, ale pořádku a tak i v církvi musí panovat určitý řád. Nemůžeme se chovat jako nezkušení amatéři, jako nějaký spolek přátel čehosi někde v Horní – Dolní. Navíc, jde také o vážnou věc. Církev není jen spolek přátel, ale je to Boží nástroj, je to jakési vyslanectví Boží v tomto světě. Proto musí mít jasná pravidla pro své fungování. Nicméně nic se nemá přehánět. Jasná pravidla nemají nic společného se složitými a nepochopitelnými církevními zákony, strategiemi, normami. Právě k nim se ale upínáme se svou přítomností i budoucností. Otázka toho, co bude, vede k vytváření plánů, jak dál, jaký postup zvolit. Je to svým způsobem lákavé, protože každý, kdo má rád různé tvoření, kdo rád přemýšlí a filosofuje, se může realizovat, může se zamyslet, zapřemýšlet, jaký on sám by zvolil postup, co on sám k tématu vymyslí.

Je obecně přijímaným faktem, že každé společenství potřebuje mít ke své činnosti určitou motivaci, určitý bod, kterého chce dosáhnout. Jsme na cestě a cesta má svůj smysl tehdy, když někam vede. Nicméně přeci jen se od jiných společenství, či spolků, lišíme. Když hledáme odpovědi na otázku toho, co bude dál, nemáme se dívat dopředu, ale svůj pohled máme upřít zpět, máme se dívat do minulosti. Právě tam totiž nacházíme to nejdůležitější pro další směřování, motivaci dalšího života společenství. V pohledu do minulosti vidíme právě obraz vznikající církve, o kterém jsme četli ze Skutků, či sešlost učedníků, o které psal evangelista Jan. Proč se právě k nim obracet při úvahách o církvi a její budoucnosti? To je vlastně jednoduché. Budování jakékoliv strategie, či plánů dalšího rozvoje a fungování je poměrně značně závislé na zodpovězení otázky, proč tu vlastně jsme? Jak jsme se zde ocitli, jaký důvod má naše existence? Různé spolky často vznikají, aby podpořily nějakou věc, zasadily se o nějakou myšlenku, která je členům a sympatizantům blízká. K ní pak upínají svoji existenci, ve které jde o udržení předmětu svého zájmu. Někdy jsme k takovýmto spolkům přirovnávání. Jenže právě ono zaměření je bod, který nás dost zásadně odděluje. Nejde o realizaci společné myšlenky, nejde o prosazení určitého světonázoru. Vlastně nejde o nic lidského, společenství církve nevzniká rozhodnutím člověka či skupiny lidí. Nevzniká z lidské touhy družít se a být spolu. Církev vznikla působením apoštolů, ale oni sami ji nezaložili. Její vznik není závislý na člověku, proto ani další vývoj a budoucnost není závislá na lidech. Je závislá na tom, co je jejím

kořenem, zdrojem jejího života. Je jako rostlina, která se táhne za sluncem. A přitom jejím cílem není dosáhnout slunce. Jejím cílem je být na svém místě a sát sílu ze svých kořenů. On nich se nemůže odpoutat, chce-li žít.

Z Janova evangelia i Skutků jsme se mohli dočíst o dvou různých tvářích církve. První je uzavřená skupina. Sice se později ukáže, že poměrně velká, ale přesto stále uzavřená. Nejen za dobře zajištěnými dveřmi, ale svým způsobem uzavřená do sebe. Mají strach, patrně sami stále řeší, co se vlastně stalo a co bude dál. Co budou dělat? Jak mají jednat? A možná je to i otázka toho, jak mají přežít? Řekneme si, že je to asi trochu zvláštní reakce na událost Velikonoc. Vzkříšení jim nedává sílu, ale uzavírá je do sebe. Jakoby se stále víc soustředili na tragédii Velkého pátku než na vítězství Velikonoční neděle. Ostatně možná se tomu docela blíží i naše současná situace. Do našeho myšlení se spíše promítá síla lidské zloby, lidské nenávisti a lhostejnosti, která přibíjí Ježíše na kříž a nás dnes odsouvá spíše na okraj svého zájmu. Je mnohem silnější než víra v Boží moc, která tuto lidskou zlobu poráží svou dobrotivostí a odpouštějící láskou.

Druhá tvář církve je to společenství ze Skutků. Je zcela jiné než to Janovo za zavřenými dveřmi. Je to něco, po čem asi ve skrytu toužíme, takto bychom chtěli vypadat, je to ideál, ke kterému bychom se chtěli blížit. Proč ne, je to pravá tvář církve. Ovšem je otázka zda na to nejdeme trochu špatně. I když stále budíme dojem, že jsme tím spolkem za zavřenými dveřmi, uvědomujeme si, že to není dobré a něco se musí změnit. Nemůžeme tu jen věčně sedět a ptát se, proč se události staly tak, jak se staly? Jenže, jak dojít k tomu ideálu? Jaký nachystat plát a podle toho pak jít? To je vážná otázka, na kterou ale právě ten text Skutků dává jasnou odpověď. Církev není lidské dílo. Proto její existenci nezajistí plány a strategie použitelné pro lidská společenství. Už jsem nastínil, že zásadní otázkou pro budoucnost je vlastně pochopení minulosti. Musíme se ohlédnout zpět po tom, co se stalo, abychom pak před námi mohli vidět, co se ještě stát má. A tak se nám vynořuje cesta, která připomíná, že základním bodem našich dalších úvah a rozhodování, je událost Velikonoc. Ježíš byl vzkříšen z mrtvých. To je projev nesmírné Boží moci. A o tuto moc jde. Vzkříšení z mrtvých je něco, co nám nedává spát, co se těžko pojímá. V plánech učedníků bylo ledasco, ale vzkříšení je docela nabouralo. I když je to událost radostná, klade mnoho otázek a tím pádem člověka brzdí. Jestliže se zabývá takovýmito technickými detaily, pak nemá moc sil vidět, jak v těchto záležitostech Bůh mluví. V tom se liší také ta dvě společenství, o kterých jsme dnes četli. Učedníci se vyrovnávají s tím, jak je možné, že Ježíš vstal, je-li to vůbec možné, aby vstal. Pro vznikající církve je toto už záležitost vyřešená. Byl vzkříšen, zjevil se apoštolům, dal církvi svého svatého Ducha. Vzkříšení z mrtvých není akademická otázka, ale jasná skutečnost. Proto je to společenství života. Nad pramenem života se nepodivuje, ale věří. Proto má pevný základ pro další činnost. Když se nad tím zadumeme, právě vzkříšení je událost, která dává našemu životu něco zcela nového a jedinečného. Je to síla k životu, ne ale životu pro sebe, ale životu pro Boží dílo.

Když se tedy díváme do budoucna, můžeme se při pohledu zpět nechat inspirovat nejen silou Boží moci, která dala život tam, kde už člověk nic takového nečekal. Ta moc také dala našemu životu možnost vidět svět jinak, vidět ho pohledem Boží milosti. A to dává do služby a budoucnosti společenství takový impuls, který mění pohled i na samotnou podobu existence církve a jejího díla. Když se vrátím k již zmíněné otázce o důvodu toho, proč zde jsme, pak z nalezené odpovědi roste i plán, co dělat dál. Jsme zde proto, abychom naplnili Boží plán spásy. Základem budoucnosti je tedy víra, že na tomto místě jsme proto, protože nás Bůh poslal. Není to náhoda, je to záměr, který má svůj počátek u odvaleného kamene a končí přijetím slova spásy lidmi na tomto místě. Z toho, proč tu jsme pak plyne i to, co máme dělat. Jestliže jsme zde kvůli Bohu, pak také kvůli němu máme jednat. Myslím, že v situaci, ve které se jako společenství vnějšně nacházíme je toto něco hodně posilujícího. Pokud nás sem Bůh postavil, abychom byli jeho nástrojem, pak také naše náplň není v tom, získávat druhé pro sebe či své myšlenky, ale získávat je pro Krista, svědčit jim kvůli jejich spáse. To je asi to nejdůležitější. Nejde o nás, jde o ty, ke kterým jsme posláni. To poznávalo společenství popsané ve skutečích a proto tolik rostlo a prospívalo. Oni jen konali, co Bůh uložil, byli svědky vzkříšení. A dále už jednal Bůh, když obracel lidská srdce a přidával je ke společenství těch, co uvěřili.

Je zřejmé, že tváří v tvář budoucnosti nelze sedět se založenýma rukama. Je třeba něco dělat. Když jsem byl ve studijních letech a mluvili jsme o různých teoriích, co a jak je třeba, jak to a to chystat, měl jsem z toho docela těžkou hlavu a říkal si, že to asi nezvládnou. Pak mi ale cosi začalo našeptávat: klid, měj lidi rád a důvěřuj Bohu, vše ostatní přijde. A myslím, že to je právě to podstatné při hledání cest v budoucnosti. Můžeme vypracovat mnoho analýz vývoje a strategií, jak na tyto analýzy reagovat. Doba se nám od časů Ježíšových hnula, lidé jsou jiní, jinak myslí, vnímají. Avšak jedno se nemění. Stále chtějí slyšet slovo naděje a stále potřebují zakusit sílu Boží lásky. A tak se po mnoha úvahách a plánech nakonec ocitneme stejně tam, kde apoštolové a poznáme, že největší síla je v jednoduchosti a přímosti naší zvěsti. Možná lidé neporozumí mnoha termínům, které používáme. Ale zcela jistě porozumí našemu svědectví a naší lásce. A tak při pohledu dopředu na budoucnost církve nezapomínejme na to, co je jejím kořenem, jejím základem. Nezáskávejme lidi proto, aby měl kdo v budoucnu platit salár, nevychovávejme děti proto, že se to sluší. Učme a vychovávejme proto, protože nám na těch druhých záleží a chceme jim dát stejnou Boží lásku, která oslovila a zachránila nás. Své svědectví neseme světu přeci proto, aby svět uvěřil a přijal Krista jako svého Pána. A tak vězme, že pokud budeme vystupovat jako spolek, bude naše budoucnost vždy dost nejistá. Lidské spolky kvetou a zase uvadají, jsou populární a zase v nemilosti podle nálady davu. Pokud ale poznáme, že jsme církví, tedy společenstvím těch, které Bůh povolal ke spáse, pak se toho, co přijde, bát nemusíme. Boží dílo vždy najde ty, kteří zaslechnou, uvěří a přidají se ke společenství těch, které Bůh volá jako své děti.

Pane Ježíši, osvobodil jsi lidský život od strachu o sebe svou budoucnost. Dej i nám ve víře prohlédnout, že se s tebou nemusíme ničeho bát. Nauč nás myslet nikoliv na sebe a své dílo, ale na ty, kterým sloužíme a ke kterým nás posíláš.

Neděle 27.dubna 2014

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal

Pondělí, 29 Září 2014 08:53 - Aktualizováno Pondělí, 29 Září 2014 08:54

Amen.